

یَعْقُوبُ دَ كِنَعَانَ پَس موره

یَعْقُوبُ چَنَدین سال بَلَدِ مامای خُو لابان کار کد. چارده سالِ اوّل اُو بَلَدِ دُخترِونِ لابان، یعنی بَلَدِ لیه و راحیله، کار کد. لابان دزشی هیچ مُزد نَدَدَه و پگِ مالای ره که یَعْقُوبِ ایمیگند اُوناره اَم لابان صاحب شد. بعد ازو که یوسف، باچه یازدهم از یَعْقُوبِ پیدا شد اُو قد مامای خُو گُفت: ”بیل که خاتونو و اولادای خوره گِرِفته پَس دَ جای خُو بورم. خود تُو میدنی که بَلَدِ تُو چی قس زحمت کَشِدُم و خِدْمَتِ تُو ره کَدوم.“

لابان گُفت: ”از تُو خاهش مُونُم که مَره ایله نَکُنی؛ ما میدَنُم که خُداوند از خاطر از تُو مَره برکت دَدَه و سرمایه دار کده. هر چی که حَقِ تُو موشه ما دَز تُو میدُم.“

یَعْقُوبُ دَ جواب شی گُفت: ”دَزمه هیچ چیز ندی. اگه دَمزی قولِ راضی بَشی ما دُوباره چوپونی رَمَه تُو ره مُونُم: مَره

إِجَازَه بَدِي كَه دَ مِينَكَلِ رَمَه بَوْرُم وَّ گوسپونو و بَزُونِ
آله گك و خالتُو و باره های سیاه ره جُدا كَنُم. دَ آينده، هر
باره و بَزغلهِ آله گك و خالتُو كه پيدا شد دَ جاي كِرَايه
مه استه.

اوخته اَمُو روز لابان تمام بَزُونِ نَرِ كه خالدار و خالتُو و
تمام باره های سیاه ره جُدا كده دَ بچكيچای خُو تَسْلِيمِ
كد. پس اونا ره دَ فاصِلَه سِه روزه راه دُور رَيِي كد، و
يَعْقُوبُ قَد باقی منده گَلَه لابان مند تاكه اونا ره
بچرنَه.

ولِه دَ كومكِ خُداوند مالای لابان زيادتر بَزغاله و باره
خالتُو و آله گاك مي زيَد. دَزي رقم يعقوب غدر دَوْلَتَمند شد.

و يَعْقُوبُ توراى بچكيچای لابان ره شند كه مَوگُفت:
”يَعْقُوبُ تمام دارائى آتِه مو ره گِرِفْتِه و از دارائى آتِه مو
سرمایه دار شده.“ پس خُداوند دَ يَعْقُوبُ كُفت: ”بَل شُو،

پَس دَ سَرِ زَمِیْنِی بُوْرُوْ که دَ اُوْنجِی پَیْدَا شُدِی و ما قَد از تُوْ
اَسْتُمْ.

دَ یِگُوْ غِیْتِ که لَابَان بِلْدِے کَل کَدُوْنِی گُوْسِپُوْنَای خُوْ
رَفْتُدْ، یَعْقُوْبُ خَاْنَه و مَالَایِ خُوْرَه جَم کَدَه دُوْتَا کَد.

وختِیکَه یَعْقُوْبُ نَزْدِیْکِ سَرَزَمِیْنِ خُوْ رَسِیْدَه اُوْ از بَرَارِ خُوْ
عِیْسُوْ غَدْر تَرَس خُوْرَد از اِیْ که دُشْمَنِی سَابِقِہِ شِی قَد عِیْسُوْ
دَ یَاَد شِی اَمَد که ”شایِد عِیْسُوْ تَا اَلِی مِیخَایَه مَرَه
بُکُشَه.“ پَس یَعْقُوْبُ دَ پِیْشِ خُدا عُدْر و زَارِی کَد که اُوْرَه
از دِیْسْتِ عِیْسُوْ نِجَاتِ بَدِیَه. و یَعْقُوْبُ غَدْر مَالَا رَه بِلْدِے
عُدْرَاھِی پِیْشَلُوْنِ خُوْ رِیْی کَد تَاکَه رِضَایْتِ بَرَارِ خُوْرَه دَ
دِیْسْتِ بَیْرَه.

وختِیکَه یَعْقُوْبُ اَمُوْ شَاو رَه دَ لَبِ دَرِیَایِ یَاْبُوْقِ تَنَایِ خُوْ
تِیْرِ مُوْکَد یِگِ نَفْر قَد شِی تَا دَمِ صُبْحِ پُشْتِی گِیْرِی کَد. دَ
آخِرِ اَمُوْ نَفْر گُفْت: ”مَرَه بِلِیْلِ که بُوْرُم اَزِیْکَه رُوْز وَاَز

بعد ازو یعقوب گفت: "تا مره خیر و برکت نددی توره
ایله نمونم."

گفت: "نام تو چی استه؟"

او گفت: "یعقوب."

پس او نفر گفت: "ازی بعد نام تو یعقوب نیه، بلکه نام
تو 'اسرائیل' یعنی 'مقاوم دَ پیشِ خُدا' بشه که تو دَ پیشِ
خُدا و انسان مُقاومتِ کدی و کامیاب شدی."

و یعقوب امو جای ره 'فنیئیل' یعنی 'حضورِ خُدا' نام
ایشت و گفت: "ما دمزی جای دَ پیشگاهِ خُدا حاضرِ شدُم و
زنده مندُم." از اونیجی اسرائیل، یعنی یعقوب طرفِ منطقه
برار خورفت و وختیکه دزو نزدیکِ موشد خود ره هفت کرت

بِئْسَ مَا كَفَرَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِذْ أَخْرَجْنَا آلَ مُوسَىٰ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ لِيُخَلِّقُوا فِيهَا مَنَاسِكًا كَمَا يَخْلُقُ فِيهَا رُوحًا وَجَاءُوا مَكَّةَ مِنْ عِندِ اللَّهِ فَالْتَمَسُوا لِقَاءَ إِبْرَاهِيمَ لِيُخْرِجَهُمْ مِنَ الْبَلَدِ فَأَنْزَلْنَا لَهُمُ الْبُحَيْرَةَ وَمَرْجَىٰ رَحِيلَ وَابْنُ مَرْيَمَ حَمِيمًا وَإِسْمَاعِيلَ إِسْحَاقَ وَيُحْيَىٰ نَحْنُ عَلِيمُونَ إِذْ أَخْرَجْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ مِنَ الْبَلَدِ فَأَخْرَجْنَا لوطًا مِنَ الْبَلَدِ وَجَاءَهُمْ مِنَ اللَّهِ نَجْدًا مَعَهُمْ فَخَرَقُوا رِجَالَهُمْ بِالْجُنُودِ فَاسْفَهَوْا إِنَّهُمْ بِرَبِّهِمْ كَانُوا كَافِرِينَ

مگم عیسو دَیدہ دَیدہ دَ استقبالی یعقوب آمد و اُورہ دَ بغل
خُو گَرفته ماخ کد و آر دُوی شی گَریه کد. دَزی رقم عیسو
گَناهِ یعقوب ره بَخشیده و آر دُوی شی دَ صلح و سلامتی از
یگدیگه خُو جُدا شد.

از اُونجی اسرائیل، قد خانه و تمام مالای خُو از دریای اُردُن
تیر شده دَ سرزمینِ کِنعان آمد و طرفِ جنوب سفر کد.
غَیتیکه نَزدیکِ اَغیلِ بَیتِ اَلْحَم رسید خاتون شی، راحیله،
اَخری بَچهِ یعقوب ره دَ دُنیا اُورد. بعد از تَوَلُدِ ای بَچه،
راحیله فَوَت کد. یعقوب اُورہ دَ اُونجی دفن کده یگ سنگ
دَ قبر شی نِشانی ایشت، که تا امروز دَ اُونجی مَوْجُود
استه.

خُلَاصَه، بعد از بیست سالِ اسرائیل قد دوازده بَچهِ خُو دَ
پیشِ آتِه خُو، اِسحاق، پَس دَ شارِ حِبرون آمد. اسرائیل قد

بچه های خُو دَ اُو سرزمینی که خُدا دَ باکُل شی، حضرت
ابراهیم، و دَ آتِه شی اسحاق و عده کدُ، جای دَ جای شُد. ازو
بعد، اولاده یعقوب "بَنی اسرائیل" گفته موشُد.